

**Kort en heilzaam berigt, aan allen, die begeerte hebben om
zalig te worden.**

<https://hdl.handle.net/1874/355382>

g. c.

17

KORT EN HEILZAAM

B E R I G T,

aan allen, die begeerte hebben om

zalig te worden.

W. B. BRYANT

W. B. BRYANT

and other, the paper is published

daily to workers

Waarde Lezer!

Wij, arme menschen, verloren en blind, zouden uit ons zelve geenen weg tot zaligheid kunnen wedervinden, zonder de hulp des Heiligen Bijbels, die ons te dien opzichte onderwijst, waardoor de gave, die God ons in Zijn Woord schenkt, veel kostbaarder is, dan al de rijkdommen der wereld; ook, indien wij van stap tot stap willen vorderen op den weg der zaligheid, welken Hij alleen ons aanwijst, zonder ons van denzelfen af te brengen, omdat elk andere ons den waren weg zoude doen missen, die tot het geluk voert.

Het Woord van God vestigt onze aandacht op een voornaam *Voorwerp*: want het handelt over onze zaligheid. En dit voorwerp is onze Goddelijke Zaligmaker, de Heer Jezus Christus. Van Hem heeft Mozes geschreven, naar hetgeen de Zaligmaker zelf getuigt. Hij is het, die door de wetten en offeranden van het Oude Verbond is afgebeeld. Het Oude Verbond is door Jezus vervuld. De Psalmen maken er melding van, de Profeten voorzeggende van Hem, en het Nieuwe Verbond spreekt zoo uitvoeriglijk van alles, wat Jezus betreft, dat men blind moet zijn, om niet

op te merken, dat de Persoon des Zaligmakers het voornaamste voorwerp is, op hetwelk de Schrift onze aandacht bepalen wil.

De menschen hebben zich van God afgekeerd, en in den staat van bedorvenheid, waarin zij zich van nature bevinden, konden zij Hem niet welgevallig zijn. Zij zijn allen zondaars, zonder uitzondering van iemand, volgens hetgeen de Heilige Paulus er ons van zegt. Daarenboven, « Het gedichtsel van 's menschen hart is ten allen dage boos. Er is niemand, die goed doet, zelfs niet tot één toe. » En God is Heilig; « de zondaar kan voor Hem niet bestaan; » te meer, daar Hij de Regtvaardigheid zelve is; Hij kan het kwaad niet ongestraft laten. Alzoo bevindt zich de bedorven mensch in eenen zeer beklagenswaardigen toestand; zijn oordeel weet het ware van het valsche niet te onderscheiden, en ten aanzien van geestelijke zaken, is hij geheel blind, zijn hart is bedorven, want « uit hetzelfde komen voort doodslagen, echtbreuken, dieverijen, ontuchtigheden, Godslasteringen, valsche getuigenissen, enz. » Het vergift der zonde heeft zijn ligchaam ook zoodanig bevlekt, dat « in zijn vleesch geen goed woont » Hij is onderworpen aan den dood, door de zonde. In één woord: door den val van Adam, is de menschelijke natuur bedorven, ook ten aanzien van zijne geestvermogens en der bewegingen van zijnen wil.

Dit bederf deelt zich van mensch tot mensch

mede. Men bemerkt het zelfs bij jonge kinderen, die nog niet vatbaar zijn voor navolging. Ook, als men op zich zelve acht geeft, zal men meer natuurlijke geneigdheid tot het kwaad dan tot het goed ontdekken: de eene heeft eene heerschende neiging tot deze of gene zonde, als gierigheid, wellust, ijdelheid; enz; en in eenige andere zelfs vereenigen zich alle deze zonden. Verre van in God zijnen Oppersten Weldoener te vinden, verwijderd men zich van Hem, uit onkunde aan Hem. Hem niet kennende, kan men Hem ook niet beminnen, noch op Hem zijn vertrouwen stellen; men vreest den dood, niet wetende, wat men te wachten heeft. Het geweten doet verwijtingen, de liefde tot den naasten bevindt zich niet in het hart; en om in waarheid te spreken, men weet in den grond niet, wat men gelooven of verwerpen moet. Zoodanig is de treurige en ongelukkige toestand, waarin zich het menschelijke geslacht bevindt!

Maar, zie hier een onderwerp van zeer groote vreugde! Zie hier een zeer belangrijk nieuws voor het ongelukkige menschelijke geslacht! Er is een Verlosser, die ons *kan* en zeker *wil* redden van het gevaar, waarin wij ons bevinden. « Hij kan volkomen zalig maken alle de genen, die door Hem tot God gaan. » Zijne vreugde is, ons zalig te maken, want Hij zegt: « Die tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen. » Jezus ontvangt de boetvaardige zondaars.

Dit is het weldadige getuigenis, dat God den menschen in Zijn Woord geeft, ter oorzaak van Zijnen geliefden Zoon, door hen te verzekeren, dat diegene, die door Hem zalig wil worden, door zijne toevlugt tot Hem te nemen, in waarheid de vervulling van Zijne belofte zal ondervinden, en zalig en bevrijd zal worden van het kwade, dat hem doet zuchten. Deze goede tijding van het geluk wordt het *Evangelie* genoemd. Het is onze taak niet, om met onze beperkte kennis de geheimen van dit Evangelie te willen doorgronden, maar, hetzelfde omhelzende met een opregt geloof, zullen wij de krachtige waarheden, die hetzelfde bevat, ondervinden, dat « het eene kracht is tot zaligheid voor allen, die gelooven. » Een zieke kan zich met een gelukkig gevolg van een geneesmiddel tot zijne genezing bedienen, zonder dat het noodig is, dat hij voor die uitwerking, wete te beschrijven, waaruit het zamengesteld is, en op welk eene wijze het zijne kwaal verdrift. Het is hem genoeg, dat het zijne genezing bewerkt heeft.

Het Evangelie leert ons : « Dat Jezus Christus de waarachtige God en het eeuwige leven is; God boven alles te prijzen in alle eeuwigheid, en door welken alle dingen, in den Hemel en op aarde, geschapen zijn; die de aarde gegrond en de hemelen uitgebreid heeft, Hij is vleesch geworden, en heeft de menschelijke gedaante aangenomen, door zich met vleesch te

bekleeden, die ontvangen is van den Heiligen Geest, in den schoot van de maagd Maria."''

Dit is geschied, voor omtrent 1834 jaren, en, Gode zij dank! wij kunnen met zekerheid zeggen; wij weten, dat dit waarlijk gebeurd is. De Schepper aller dingen heeft zich met de menschelijke natuur bekleed. Hij was gelijk andere menschen, zamengesteld uit ligchaam en ziel; maar daarin was Hij van hen onderscheiden, dat Hij volmaakt heilig was, en dat men Hem nooit van eenige zonde heeft kunnen overtuigen. Hij leefde gedurende dertig en eenige jaren; Hij bragt Zijne eerste levensjaren door, zonder zich aan de wereld bekend te maken, maar verscheen Zijne laatste levensjaren in het openbaar, het Joodsche Land doorgaande, predikende het Evangelie, wonderen doende en genezende. Hij werd onmenschelijk gevangen door Zijne vijanden, van wie Hij de onwaardigste behandeling onderging; men bragt Hem voor het gerigt, waar Hij onregtvaardig beschuldigd werd; men leide Hem door de straten van Jeruzalem, in het gezigt eener groote menigte getuigen, naar de strafplaats om Hem te kruisigen, en Zijn leven te doen eindigen aan het schandelijke kruis!

Jezus gekruist! Bedekt met wonden, en zijn bloed, afvloeiende op de aarde, dit is wel een roerend schouwspel! Bedekt met wonden, en verzwakt door de benaauwdheid der ziel, die Hij gedurende den ganschen verloopen nacht onder-

vonden had, was Zijn ligchaam ten uitterste vermoeid. Ten einde Hem te bespotten, had men Hem eene kroon van doornen op het hoofd gezet; men had Hem in het aangezicht gespogen; men had Hem gegeeseld, en zijne kleederen afgerukt; en eindelijk hebben zij Hem, na zoo vele slechte behandelingen, op het kruis uitgestrekt, en er Hem met handen en voeten aan vastgehecht. Maar de zielsangst, dien Hij ondervond, overtrof nog alle deze smarten; want, aan het kruis hangende, ondervond Hij wat het is, van Zijnen Hemelschen Vader verlaten te zijn! Toen, door den dorst gedrongen, riep Hij uit: « Mij dorst! » Men gaf Hem edik, met gal gemengd, te drinken. Eindelijk, na uitgeroepen te hebben: *Het is volbragt!* neigde Hij het hoofd en gaf den geest. Na Zijnen dood doorstak een krijgsknecht zijne zijde met een speer, en terstond kwam er bloed en water uit. Aldus eindigde Jezus zijn weldadig leven.

Eenigen zijner vrienden namen zijn ligchaam van het kruis, vrijdags avonds van den zelfden dag, dat Hij stierf, en legden Hem in een nieuw graf, waarin Hij dood en begraven bleef, tot zondag morgen, aan den opgang der zon, toen God Hem, met hetzelfde ligchaam, uit den doode opwekte, dragende nog de teekenen Zijner wonden aan de handen en voeten en in de zijde. Na Zijne opstanding, bleef Hij nog eenigen tijd op aarde, en vertoonde zich, bij onderscheidene gelegenheden, aan Zijne leerlingen, en aan die-

genen die aan Hem verbonden waren. Hij at met hen, toonde hun de teekenen Zijner wonden, om hen van de waarheid Zijner opstanding te overtuigen; maar Hij vertoonde zich niet aan Zijne vijanden. Veertig dagen na zijne opstanding, voer Hij ten Hemel in tegenwoordigheid Zijner leerlingen, en leeft daar eeuwig. « Hij, die dood is geweest, leeft en regeert eeuwig. »

Jezus heeft zich, na Zijne hemelvaart aan eenige weinige menschen vertoond, maar thans wil Hij, dat wij Hem beminnen, zonder Hem te zien, en dat wij het getuigenis, dat Hij in Zijn Woord van zich zelve geeft, gelooven. Wij moeten doen, hetgeen Hij ons beveelt, vermijden, hetgeen Hij ons verbiedt, verwachtende Zijne toekomst, die zekerlijk komen zal, ten aanschouwen van het gansche Heelal, met heerlijkheid en groote pracht, om te oordeelen de levenden en de dooden. Elk, die de stem des Evangelies gehoorzaamt en in Jezus geloofd zal hebben, zal vrijgesproken worden, en het eeuwige leven beërven; maar die niet zal geloofd hebben, zal veroordeeld worden. Aan het einde der wereld, zal er eene algemeene opstanding plaats hebben, welke het oordeel zal voorafgaan. De regtvaardigen zullen zalig, maar de godloozen veroordeeld worden.

Wij hebben het lijden en den dood van Jezus den Zaligmaker beschouwd. Maar gelooven wij niet, dat Hij zich deze moeiten door eenige onregtvaardigheid, door Hem bedreven, op den

hals gehaald heeft. Neen voorzeker, zoeken wij de oorzaak daarvan in ons zelve. De Schrift zegt ons: « Dat Hij de straf gedragen heeft, welke onze zonden verdiend hadden, dat Hij in in onze plaats heeft geleden, om ons met God te verzoenen, en voor ons het regt te verwerven op het eeuwige leven, dat wij voor altijd verloren hadden. » Aan den dood en het lijden van onzen Goddelijken Zaligmaker, zijn wij al die genade verschuldigd. O, welk eene liefde! welke liefdadigheid heeft Hij ons betoond! Dat ons hart doordrongen zij van erkentenis aan Hem, en dat onze monden overvloeijen van Zijnen lof!

Maar, om nu in het bezit gesteld te worden der goederen, die Hij ons verworven heeft, en daarvan genot te hebben, is het noodig, onze geheele toeylgt tot dien Goddelijken Zaligmaker te nemen, met een innerlijk en opregt gevoel van onze geestelijke armoede, door ons met gebed tot Hem te wenden, zeggende tot Hem: « Heere Jezus! doe barmhartigheid aan mij, armen en strafwaardigen zondaar! Vergeef mij mijne zonden, ter liefde uws lijdens; laat niet toe, dat ik deszelfs kostbare vruchten, door mijn ongeloof, verlieze. » Dit gebed zal Hij gewis verhooren. Hij heeft reeds al de zondaars tot zich geroepen, door de stem Zijner Profeten, zeggende: « Komt tot mij, alle gij einden der aarde, en wordt behouden. » Hij zelf heeft gezegd: « Komt tot mij, Ik zal u rust geven voor uwe zielen; die den naam des Zaligmakers zal

aanroepen, zal zalig worden." Lees en herlees het 15de kapittel van den Heiligen Lucas, en leer daar het hart van Jezus kennen, dat van liefde en medelijden brandt, voor arme zondaars. Er is nooit een voorbeeld gevonden, dat de Zaligmaker eenen enkelen zondaar, die zijne toevlugt tot Hem nam, heeft weggezonden, hoe strafwaardig hij ook ware. Nooit heeft Hij gezegd: uw toestand is verloren, uwe zonden zijn te talrijk, om vergeven te worden. Neen, dit is de taal van Jezus niet.

Zijne stem is vol zachtheid. Wie is het, zegt Hij, die ziek is? Ik zal hem tot Geneesheer zijn. Wie is een zondaar? Ik zal hem tot Zaligmaker wezen. Wie bevindt zich in gevaar? Ik zal zijn bevrijder zijn. Wie is het verloren schaap? Ik zal zijn herder wezen. Wie is de slaaf des duivels, en zucht onder het gewigt zijner ketenen? Ik zal dezelve voor hem verbreken. Zijne armen zijn uitgebreid, om diegene te ontvangen, die alleenlijk begeerte heeft, om Hem te beminnen en de zijne te zijn. Elk die eenen blik des geloofs en der liefde op den gekruisten Jezus werpt, ondervindt vrede en rust in zijne ziel! — Gevoelt gij, dat u innerlijk veel ontbreekt? Breng uwe klagten tot Hem. Zijt gij bekommerd voor de toekomst? Hij heeft u veroorloofd, u zelfs geboden, uwe bekommernissen op Hem te werpen, u verzekerende, dat Hij voor u zorgen zoude. Hebt gij lichamelijke kwalen, zeg deze Hem insgelijks. Indien Zijne

wijsheid het voor u gepast oordeeld, zal Hij er u van bevrijden; maar vindt Hij het voor uw welzijn noodig, dat uwe kwalen voortduren, zal Hij u geduld schenken, om dezelve te dragen, Hij zal uw hart verligten, door u den vrede der ziel en de hope der zaligheid te schenken. Hij bemint u teederer, dan gij u zelven bemint. De schaal, waarin Hij de mate uwer moeiten gewogen heeft, is die zijner liefde en wijsheid. Hij zal u geen last opleggen, dan die uwe schouders dragen kunnen, en Hij zal u overvloedig beloonen door een ongestoord geluk. De ziel zal zalig zijn, wanneer het ligchaam onder het gewigt der droefheid bezwijken zal.

Gevoelt gij, dat gij zondaars zijt, schoon gij begonnen zijt u tot den Heer Jezus te bekeeren (want de zonde en de neiging tot dezelve, blijft helaas! in ons, zoolang wij in deze wereld zijn) ondervindt gij de verzoeking tot de zonde, zoo als door hoogmoed, wellust, haat, enz.; ontbreekt u de ijver tot het gebed? Vervoeg u met al uwe nooden tot Jezus, Hij kan de kracht der zonde te onderbrengen, dat zij niet meer over u heerscht. Al wat u overkomt, moet tot uw welzijn dienen, indien gij den Heer bemint. « Roep mij aan » zegt Hij « in den dag der benaauwdheid, ik zal er u uithelpen, en gij zult mij verheerlijken. » En welk een geluk voor ons, dat Jezus ons bevrijden wil van de heerschappij der zonde, dewijl wij zelve het niet zouden kunnen doen, al namen wij ook duizend

goede voornemens, om ons zelve te willen veranderen en te bekeeren, hetgeen het voorbeeld van velen maar al te zeer bevestigd heeft, die zelfs met hun eigen bloed geschreven hadden, dat zij zich den Heere toeweiden wilden; maar die, nelaas! na twee of drie dagen, alle hunne goede voornemens zagen verdwijnen.

Hoe wenschelijk ware het, dat men deze waarheid in den grond begreep: « dat elk, die de zonde doet, een dienstknecht is der zonde. » Veronderstel, om u dit op te helderen, dat een Indiaansche slaaf bij zich zelve dacht: Ik wil mijnen meester niet meer dienen. Men zoude zulk eene gedachte belagchelijk vinden, en de roede zijns meesters zoude hem weldra van gedachte doen veranderen. Maar veronderstel, dat een groot Heer hem aanbod, hem van zijne slavernij te bevrijden, onder deze voorwaarde, van bij hem te wonen, hem vrijwillig te dienen, hem belovende als eenen vriend te behandelen; maar dat de slaaf hem antwoorde: « Neen ik heb niets met uwe aanbieding te doen, ik heb eenen vrijen wil, ik wil geen slaaf meer zijn, ik verbreek mijne ketenen. » Deze slaaf zoude, door dit gedrag bewijzen, dat hij zich als een dwaas gedroeg. En ziedaar, ondertusschen het treffende beeld van het grootste gedeelte der menschen. Zij zijn slaven der zonde en des duivels, zij willen zich zelve bevrijden, zij kunnen het niet doen, en weigeren echter door Jezus hunne ketenen te laten verbreken. Maar,

is er iemand, die bij zich zelve denkt, en zeggen kan: «Mijne begeerte zoude zijn, om Jezus te omhelzen als mijnen Zaligmaker; maar ik ken den weg niet, die tot Hem voert; ik ben zoo onwetend, zoo ongeloovig, zoo bedorven, hoe zoude ik tot Jezus durven gaan?» Dat hij, die zulke gedachten en zulke begeerten heeft, wete, dat de Heilige Geest dezelve in hem voortbrengt, want vleesch en bloed leeren ons deze dingen niet. De overtuiging van zonde, de begeerte tot Jezus, zijn de vruchten van den Geest, die de ziel tot Jezus trekt, en diegene, die van Jezus zondaarsliefde overtuigd is, moet overreed zijn, dat het de vrucht des geloofs aan het Evangelie is, en moet wel toezien, om hetzelfde door ongeloof niet te wederstaan, maar het liever trachten te voeden, en zijn geloof te versterken door herhaalde gebeden. Het is noch de menigte, noch de schikking der woorden, waar God op ziet, maar de opregtheid des harten. Dat men dan zijn hart tot Jezus verheffe, zeggende tot Hem: «Heer! voleindig in mij, wat Gij begonnen hebt, voleindig mijne zaligheid, vermeerder mij het geloof.» En wanneer gij tienduizend talenten schuldigt zoudet zijn, zij zullen u tot den laatsten penning toe kwijt gescholden worden. De Heilige Bijbel verzekert ons: «Dat, wanneer onze zonden zoo rood waren als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; dat de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, onze zielen en onze gedachten be-

waren zal in Jezus Christus." Alsdan zullen wij liefde voor onzen Goddelijken Zaligmaker hebben; wij zullen Hem boven alles beminnen; wij zullen liefde tot den naasten hebben, inzonderheid voor hen, die den Zaligmaker Jezus beminnen.

Maar, opdat men zich niet door hoogmoed verheffe, zich inbeeldende iets geworden te zijn, ofschoon men niets is, is het noodig, dat wij langs zoo meer onze geheele bedorvenheid gevoelen. Dit moet wel verootmoedigen, maar niet moedeloos maken; doch wij moeten ons aanstonds tot den Geneesheer onzer zielen wenden, met alle onze geestelijke kwalen. Hij heeft balsem in overvloed, om alle onze wonden te genezen, en op deze wijze zullen wij ons meer en meer aan Hem verbinden. Maar de minste geestelijke hoogmoed berooft ons dikwijls van het gevoel Zijner zachte weldadigheid. Het is daarom, dat wij in dit opzigt zoo voorzigtig moeten handelen, gelijk een kind dat op het ijs loopt, doet, die zich sterk aan de hand zijns vaders vast houdt, uit vrees van te vallen.

Overigens moeten wij het woord Gods tot gids nemen voor ons gansche gedrag, Hem biddende: « Dat uw goede Geest mij geleide in een effen land.» Dat men in alle gevallen, waarin men zich in verlegenheid bevindt, zich zelve afvrage: « Hoe zoude mijn Zaligmaker zich gedragen hebben, indien Hij zich in mijne omstandigheid bevonden had? Wat zoude Hij in mijne plaats gedaan hebben? » Dezen regel voor ons gedrag,

zal ons zeer nuttig zijn, en wij zullen niet verdwalen, wanneer wij dezen weg bewandelen. Zoek ook dagelijks voedsel voor uwe ziel in het Heilige Evangelie, « en zijt zeer begeerig naar de onvervalschte melk, opdat gij door dezelve gevoed mogt worden en opwassen. »

Eindelijk kan ik u niet genoeg den gemeenzaamen en getrouwen omgang met uwen Goddelijken Zaligmaker aanbevelen. Zie hier in weinige woorden den inhoud van al hetgene wij gezegd hebben: Blijf in Hem; sla oogen des geloofs op Hem; herinner u dikwijls aan Jezus dood en opstanding; houdt u dikwijls bezig met deze gedachten: « Ik heb eenen God en eenen Zaligmaker, die, uit liefde tot mij, in deze wereld gekomen is, die den dood voor mij ondergaan heeft, en Zijn dierbaar bloed aan het kruis voor mij gestort heeft; Hij zal mij nooit verlaten maar mij in het bezit stellen van het eeuwige leven. » Maak een getrouw gebruik van den bijbel; duld niet, dat men u dit Goddelijke woord ontroove; zijt vast in het geloof, slaap noch slimer. — Verspreidt dit kleine geschrift, lees het, leen en geef het aan al degenen, die begeerte hebben, om zalig te worden, opdat het gezegend zij!

Vaarwel, mijn waarde lezer! leef gelukkig!